

Bồ tát yêu

Edvard Munch

Ta đã yêu nhau từ một bận
Từ buổi hừng đông tịch mịch hồng
Từ buổi còn dâu thành biển động
Từ trăm năm có cũng là không

Ta vẫn chờ nhau ngoài cõi lặng
Qua vầng vạc trống nổi buồn câm
Qua thăm thẳm nhớ thương lòng lộng
Qua suốt đời xưa đã bật tằm

Ta sẽ chờ nhau giữa mịt mùng
Khi ngày mất tích đêm thất tung
Khi năm khánh kiệt đời tuyệt tận
Em bồ tát khóc lệ bao dung

Ta chính là em đã hóa thân
Triệu giòng nước mắt chảy ân cần
Tiền người mệnh bạc lòng hư phé
Qua cửa thần phù đến cõi ân